

# Maćkowiak, Henryk

---

## Spółeczne Liceum Ogólnokształcące w Ostrołęce

---

Zeszyty Naukowe Ostrołęckiego Towarzystwa Naukowego 5, 144-149

---

1991

Artykuł został zdigitalizowany i opracowany do udostępnienia w internecie przez Muzeum Historii Polski w ramach prac podejmowanych na rzecz zapewnienia otwartego, powszechnego i trwałego dostępu do polskiego dorobku naukowego i kulturalnego. Artykuł jest umieszczony w kolekcji cyfrowej [bazhum.muzhp.pl](http://bazhum.muzhp.pl), gromadzącej zawartość polskich czasopism humanistycznych i społecznych oraz w kolekcji mazowieckich czasopism regionalnych [mazowsze.hist.pl](http://mazowsze.hist.pl).

Tekst jest udostępniony do wykorzystania w ramach dozwolonego użytku.

## SPÓŁCZNE LICEUM OGÓLNOKSZTAŁCĄCE W OSTROŁĘCE

Przed genezą i założeniami programowymi tej szkoły pragnę przypomnieć, iż ostrołęckie szkolnictwo średnie w ogóle wystartowało w formie społecznej. Pierwszą polską szkołą średnią w tym mieście było powstałe w 1913 r. męskie progimnazjum społeczne, przekształcone w 1919 r. na 8-klasowe Gimnazjum Państwowe im. Króla Stanisława Leszczyńskiego. Współorganizatorem i pierwszym dyrektorem społecznego progimnazjum, z przyzwoleniem rosyjskich władz oświatowych, był Dionizy Majewski<sup>1</sup> z zawodu i powołania pedagog, działacz związkowy i społeczny. Drugą społeczną szkołą w Ostrołęce było gimnazjum żeńskie, założone w 1921 r. przez Towarzystwo Szkół Średnich<sup>2</sup>. Szkołę umieszczono w zabudowaniach poklasztornych, następnie w domu Rozłana przy ul. Kościuszki, a później w domu Ostaszewskiego przy ul. Ostrowskiej. Od chwili powołania szkoły aż do jej połączenia w latach trzydziestych z gimnazjum męskim w jedno Koedukacyjne Gimnazjum im. Króla Stanisława Leszczyńskiego placówką tą kierowała Maria Korzeniowska — doświadczony i bardzo ceniony pedagog.

Pierwsze lata niepodległości były również okresem tworzenia przez organizacje społeczne pierwszych szkół zawodowych w Ostrołęce. W odbudowującym się mieście<sup>3</sup> rosło zapotrzebowanie na wykwalifikowanych rzemieślników, tym bardziej że Ostrołęka była znaczącym węzłem kolejowym, stacjonowało tu wojsko (5 Pułk Ułanów Zastawskich, 12 Dywizjon Artylerii Konnej), rozwinięty był przemysł drzewny.

Organizacją szkolnictwa zawodowego zajęła się Polska Macierz Szkolna, której przewodził dr Józef Psarski<sup>4</sup>. Szkoła Rzemieślniczo-Przemysłowa, która wystartowała w 1921 r. z jednym oddziałem ślusarsko-mechanicznym i z jedną klasą, zyskała szybko duże uznanie miejscowego społeczeństwa i w latach trzydziestych jako Zasadnicza Szkoła Zawodowa Męska była największą tego typu placówką oświatową w kuratorium brzeskim<sup>5</sup>.

Dla kształcenia zawodowego dziewcząt Polska Macierz Szkolna otwarła w tym mieście w 1922 r. szkołę rękodzielniczą, która istniała do końca II Rzeczypospolitej jako Prywatna Żeńska Szkoła Zawodowa o dwóch dwuletnich klasach<sup>6</sup>.

Również w rodzącym się u progu niepodległości polskim szkolnictwie elementarnym dużą przewagę nad szkołami publicznymi miały szkoły prywatne. W 1917 r. na 71 szkół elementarnych w powiecie ostrołęckim aż 48 było prywatnych (67%). W gminie Troszyn, która w owym czasie przodowała w rozwoju oświaty ludowej, na 11 istniejących tam szkół 8 było prywatnych i tylko 3 publiczne<sup>7</sup>. Szkoły prywatne organizowały samorządy wiejskie i one je utrzymywały.

Dekret rządu o obowiązkach szkolnym z dnia 7 lutego 1919 r.<sup>8</sup> zaczynał nowy etap dziejów oświaty ludowej, w którym na miejsce dotychczasowego żywiołowego i samorządnego rozwoju szkół elementarnych, tworzono podstawy pod obowiązkową i publiczną szkołę w zakresie 7 lat nauki. Tym samym kończył się żywot prywatnych szkół elementarnych.

W Polskiej Rzeczypospolitej Ludowej nie było klimatu politycznego do organizowania szkół społecznych. Dopiero u progu lat dziewięćdziesiątych, gdy w Polsce zwyciężała

bezkrwawa rewolucja ustrojowa i kraj stawał się rzeczywiście niepodległy, zaistniały warunki do tworzenia szkół niepaństwowych. Są one w pewnym stopniu placówkami konkurencyjnymi w dotychczasowym monolitycznym systemie edukacji dzieci i młodzieży.

### Geneza szkoły

W rodzącej się tzw. III Rzeczypospolitej pierwszą niepaństwową szkołą średnią w Ostrołęce jest powstałe w 1990 r. Społeczne Liceum Ogólnokształcące. Szkołę tę zorganizował i opiekuje się nią Zarząd Główny Katolickiego Stowarzyszenia "Pokój i Dobro" z siedzibą w Łomży. Potrzeba takiej szkoły rodziła się wśród rodziców i uczniów klas VIII, a inspiratorem był ostrołęcki Zarząd Oddziału tego Stowarzyszenia, któremu przewodził Zenon Ostasz. W organizowanie placówki był bardzo zaangażowany sekretarz Stowarzyszenia, Tadeusz Krukowski.

Kierowanie Społecznym Liceum Ogólnokształcącym w Ostrołęce, za zgodą Ministerstwa Edukacji Narodowej, Zarząd Główny Stowarzyszenia "Pokój i Dobro" powierzył dr. Henrykowi Maćkowiakowi. Dyrektor szkoły skompletował kadrę dydaktyczną z doświadczonych i zaangażowanych pedagogów w tym środowisku, zaakceptowaną przez Departament Szkół Niepaństwowych MEN.

Wykaz nauczycieli Społecznego Liceum Ogólnokształcącego w roku szkolnym 1990/91 — w pierwszym roku istnienia szkoły

Nazwisko i imię, stopień naukowy	Uczenie przedmiotu	Pełni funkcje
1. mgr Teresa Antoszevska	biologia	
2. mgr Krystyna Ćwintal	jęz. polski	wychowawca kl. Ia
3. mgr Ewa Grygołowicz	chemia	
4. mgr Stanisław Guzy	fizyka	
5. mgr inż. Józef Groda	technika	
6. mgr Iwona Kaczmarczyk	jęz. łaciński	
7. mgr Jan Kempisty	geografia i przy- sposob. obronne	wychowawca kl. Ib
8. mgr Barbara Kosmalska	wychow. fizyczne	
9. dr Henryk Maćkowiak	historia	dyrektor szkoły
10. mgr Jolanta Pierzchała	jęz. niemiecki	
11. mgr Jadwiga Sepelowska	jęz. angielski	
12. mgr Stanisława Watrakiewicz	matematyka	
13. mgr Izabela Zaleska	jęz. polski	

W maju 1990 r. organizator szkoły (ZGKS "Pokój i Dobro") złożył w Ministerstwie Edukacji Narodowej niezbędne dokumenty związane z uruchomieniem placówki. Na ich podstawie resort oświaty zapewnił Stowarzyszenie, iż po złożeniu dokumentów o posiadaniu lokalu, sprawa otwarcia Społecznego Liceum Ogólnokształcącego w Ostrołęce będzie załatwiona pozytywnie<sup>9</sup>. To zapewnienie upoważniło organizatorów szkoły do przeprowadzenia egzaminów wstępnych w nie istniejącej jeszcze szkole. Odbyły się one od 11 do 13 maja 1990 r. i składały się z pisemnych i ustnych ćwiczeń z jęz. polskiego i matematyki oraz testu psychologicznego (badającego inteligencję). Na podstawie

egzaminów, zgodnie ze statutem szkoły, zorganizowano dwie 18-osobowe koedukacyjne klasy pierwsze, z przewagą dziewcząt (24 i 12). W większości była to młodzież miejska, tylko pięciu uczniów pochodziło z okolicznych gmin i kończyło szkołę podstawową na wsi. Pochodzenie społeczne młodzieży było następujące: 68% z rodzin inteligenckich, 18% z drobnomieszczańskich, 14% z robotniczych i chłopskich. Jest młodzież z grup dyspenseryjnych i jedna uczennica poruszająca się na wózku inwalidzkim.

W sierpniu 1990 r. Urząd Wojewódzki przydzielił na potrzeby Społecznego Liceum Ogólnokształcącego pomieszczenia w budynku przy ul. Kościuszki 19. Do dyspozycji szkoły przekazano: dwie sale wykładowe, dwa pomieszczenia administracyjne i odpowiednio sanitariaty o ogólnej powierzchni 170 m<sup>2</sup>. Organizator szkoły, rodzice, młodzież i częściowo nauczyciele przystąpili natychmiast do prac nad przygotowaniem bazy dydaktycznej. Do 1 września sale lekcyjne wyposażono w 36 jednoosobowych stolików uczniowskich, w miękkie obrotowe krzesła, w tablice szkolne. Szkoła zawarła umowy na prowadzenie zajęć technicznych w pracowni Studium Nauczycielskiego, ćwiczeń gimnastycznych w sali Liceum Ogólnokształcącego oraz gimnastyki i ćwiczeń wodnych w ostrołęckiej krytej pływalni. Dzięki ofiarności zakładów pracy, instytucji, urzędu wojewódzkiego i miejskiego, Kuratorium Oświaty i Wychowania, Z.G. Katolickiego Stowarzyszenia "Pokój i Dobro" oraz czesnemu rodzicom szkoła została wyposażona w komplet aparatury radiowo-telewizyjnej, w 9 mikroskopów, w projektor filmowy, pianino, wagi laboratoryjne, aparaturę i odczynniki chemiczne, mapy i atlasy historyczne i geograficzne. Zorganizowano w szkole punkt filialny Wojewódzkiej Biblioteki Publicznej. Dzięki temu wyposażeniu szkoła mogła uniknąć werbalizmu w procesie nauczania, tj. przeprowadzać doświadczenia, ćwiczenia, pokazy, uatrakcyjnić zajęcia.

### **Społeczność szkolna**

Zgodnie ze Statutem Szkoły organami kierującymi jej życiem są: Rada Szkoły, Dyrektor, Rada Nauczycieli, Samorząd Uczniowski, Sąd Koleżeński. Uczniowie, ich rodzice, nauczyciele oraz administracja szkoły tworzą społeczność Rzeczypospolitej Szkolnej, której głównym zadaniem jest troska o dobre imię i interesy szkoły. Uczniowie stanowią najważniejszą część społeczności szkolnej, są podmiotem wszelkiego działania. Rodzice biorą czynny udział w życiu szkoły bezpośrednio i poprzez swoich delegatów do Rady Szkoły, a tym samym wpływają na proces dydaktyczny i wychowawczy oraz warunki bytowe młodzieży. Nauczyciele decydują o nauczaniu. Ich praca traktowana jest jako proces twórczy. Dobro ucznia dla nauczyciela jest wartością nadrzędną. Troską szkoły jest, by nauczyciele posiadali najwyższe kwalifikacje zawodowe i moralne. W myśl Statutu władzą uchwałodawczą jest Rada Szkoły, władzą wykonawczą należy do Dyrektora, w kwestiach pedagogicznych decyduje Rada Nauczycieli, spory zaś rozstrzyga Sąd Koleżeński.

### **Działalność dydaktyczno-wychowawcza szkoły**

W założeniach programowych procesu dydaktyczno-wychowawczego liceum godny podkreślenia jest zwyczaj organizowania kilkudniowych obozów oazowych społeczności szkolnej (uczniów klas I, nauczycieli, księży, rodziców) przed inauguracją roku szkolnego. Dotychczas organizowano je w Ośrodku Ostrołęckiego Zespołu Elektrowni w Nowogrodzie nad Narwią. Trzydniowe spotkania młodzieży, nauczycieli i rodziców, dyskusje na różne tematy związane z życiem człowieka na ziemi, z jego nie tylko potrzebami, ale i stojącymi przed nim zadaniami, połączone z polowymi nabożeństwami, ogniskami



wieczornymi oraz innymi atrakcjami, bardzo integrują społeczność szkolną. Młodzież pracuje i bawi się w grupach klasowych, spotyka się z wychowawcami, nauczycielami. Rodzice zapoznają się, współpracują w przygotowywaniu posiłków, nawiązują kontakty z nauczycielami, uczestniczą w rekolekcjach.

Społeczność szkolna ocenia, że takie "preludium" do rozpoczynającego się roku w nowej szkole jest bardzo dobrym startem młodzieży po wiedzy. Tworzone tam są podstawy bezstresowej atmosfery pracy, nawiązywane stosunki koleżeńskie, a może i załázky przyjaźni między uczniami oraz zbliżenia uczniów, nauczycieli i rodziców.

W zakresie treści nauczania szkoła przyjęła za obowiązujący program państwowych liceów ogólnokształcących i po przeprowadzonej wizytacji przez Kuratorium Oświaty i Wychowania w Ostrołęce otrzymała z Ministerstwa Edukacji Narodowej uprawnienia szkoły państwowej<sup>10</sup>.

Wojewódzka Biblioteka Publiczna i Biblioteka Pedagogiczna, z którymi szkoła nawiązała współpracę, przychodzą jej z pomocą w organizowaniu spotkań autorskich, czy też innych spotkań z ciekawymi ludźmi, uczą młodzież korzystania z usług Czytelni Naukowej, uzupełniają szkolny księgozbiór. W realizacji potrzeb kontaktów z kulturą szkoła zwróciła się z prośbą o pomoc do Ostrołęckiego Ośrodka Kultury. W ramach tej opieki młodzież jest zapraszana na imprezy kulturalne organizowane w Ostrołęce, na spotkania z artystami, uczestniczy w wycieczkach dydaktyczno-kulturalnych organizowanych przez Ostrołęcki Ośrodek Kultury.

Uczymy i doskonalimy intelektualnie naszą młodzież w oparciu o sekcje brydżowe i szachowe. Zakładamy, że w brydżu sportowym jeszcze w tym roku szkolnym wystartujemy do eliminacji na szczeblu wojewódzkim.

Ruch turystyczno-krajoznawczy jest bardzo ważną formą dydaktyczno-wychowawczą młodzieży. Program szkoły w tym zakresie przewiduje:

1. Sobotnio-niedzielne rajdy regionalne piesze, rowerowe, wodne.
2. Szkoleniowo-wypoczynkowe obozy krajoznawcze (zorganizowano już cztery takie obozy: jeden w Bieszczadach, dwa w Karpatach i jeden w Sudetach).
3. Wycieczki i obozy organizowane w czasie ferii zimowych i letnich wakacji (jedną taką wycieczkę po ziemi litewskiej "Szlakiem Mickiewicza" już zorganizowaliśmy. W najbliższym czasie planujemy obóz w Niemczech lub Danii).

Celem obozów i wycieczek zagranicznych, poza aspektem dydaktyczno-krajoznawczym, jest doskonalenie konwersacji naszej młodzieży w języku niemieckim i angielskim. Ważnym również założeniem programowym jest wzajemne poznawanie się młodzieży, bo rozwój dobrosąsiedzkich stosunków w integrującej się Europie w dużej mierze zależeć będzie od młodego pokolenia Polaków i Niemców.

Wykorzystując program dydaktyczno-wychowawczy szkoła chce pracować tak, by jak najlepiej przygotować młodzież do studiów wyższych i do życia w demokratycznym państwie. W tym zakresie pracy szkoła zwróciła się o pomoc do władz uczelnianych Uniwersytetu Warszawskiego, Politechniki Warszawskiej, Akademii Medycznej w Warszawie i Białymstoku, Akademii Rolniczo-Technicznej w Olsztynie. Uczelnie przyszły szkole z pomocą i wyraża się ona w formie korzystania z wykładów na określone tematy ustalone ze specjalistami z danej dyscypliny naukowej, w formie porad merytorycznych i metodycznych dla nauczycieli. Spotkania na uczelniach szkoła traktuje jako jedną z dróg zdobywania wiedzy z poszczególnych bloków dydaktycznych (humanistycznego, przyrodniczo-chemicznego, matematyczno-fizycznego). Każdy uczeń przynajmniej dwa razy w roku ma kontakt z uczelnią. Przez takie formy pracy szkoła chce rozwijać zainteresowania uczniów różnymi dziedzinami nauki i ukierunkować ich w podejmowaniu studiów wyższych.

Szkoła jest przekonana, że dużą pomocą w realizacji jej zamierzeń, zawartych w programie pracy, winno być oparte na zdrowych, moralnych, patriotycznych i chrześcijańskich zasadach harcerstwo. Prawo i przyrzeczenie harcerskie, w którym Bóg, Honor i Ojczyzna są ideą przewodnią postępowania młodego człowieka, czynią go prawdomównym, dobrym, sprawiedliwym, pracowitym, odpornym na zło, skromnym, patriotycznie zaangażowanym. Mundur harcerski wprowadza zasadę równości. Nie ma lepiej i gorzej ubranych, harcerz w opinii środowiska jest synonimem człowieka społecznego. Zakładając, że "takie będą Rzeczypospolite, jakie ich młodzieży chowanie", szkoła stawia na harcerstwo.

Bilans rocznej eksperymentalnej pracy szkoły w ocenie społeczności szkolnej wypadł pozytywnie, czego potwierdzeniem było:

1. Brak odpadu uczniów w skali rocznej. 36 wystartowało do nauki we wrześniu i tyłu ukończyło rok szkolny w czerwcu.

2. Wszyscy uczniowie byli klasyfikowani i wszyscy promowani do następnych klas.

3. Dość wysoka przeciętna ocen w poszczególnych klasach i całej szkoły. Przy 6-stopniowej skali wynosiła ona w klasie Ia prawie 4,5, w tym trzy osoby uzyskały ocenę średnią 4,9 i 9 osób powyżej 4,5. W klasie Ib średnia klasowa była większa od 4, a cztery osoby uzyskały przeciętną ocenę od 4,5 do 4,9. W całej szkole średnia ocen wynosiła powyżej 4,2.

4. Wysokie oceny zachowania uczniów jako wyraz opinii szkoły o wypełnianiu przez nich obowiązków szkolnych. 64% uczniów uzyskało wzorowe zachowanie, 18% bardzo dobre i tyle odpowiednie.

5. Dobra frekwencja na zajęciach lekcyjnych wynosząca 95% w liczbach bezwzględnych.

6. Prawie 100% uczestnictwa uczniów w organizowanych przez szkołę imprezach, wycieczkach, obozach, rajdach itp.

Dodatni wpływ na efekty pracy szkolnej miała też forma stosowania oceny opisowej z każdego przedmiotu i dla każdego ucznia. A więc nie tylko "bardzo dobra", ale i "systematyczna w nauce". Dobrze opanowała wiedzę teoretyczną z fizyki. Potrafi ją wykorzystać do rozwiązywania zadań fizycznych". Przy ocenie "dost." z języka polskiego wpisano "Brak systematyczności w pracy spowodował luki w opracowaniu materiału programowego. Robi błędy ortograficzne. Pracuje jednak coraz więcej, czyta już lekturę, za prace pisemne są coraz wyższe oceny".

W przeprowadzonych ankietach młodzież wypowiada się pozytywnie i krytycznie, ale mobilizująco o "swojej szkole".

## PRZYPISY

1. Akt nominacji D. Majewskiego na dyrektora progimnazjum w Ostrołęce nadany przez władze Warszawskiego Naukowego Okręgu w dniu 31 października 1912 r. Oryginał w zbiorach dokumentów Zarządu Okręgu ZNP w Ostrołęce.

2. Spis nauczycieli szkół wyższych, średnich i zawodowych. Zestawił Z. Zagórski. Warszawa 1924 r. Rocznik I, s. 235.

3. Zniszczenia wojenne w budowlach b. Królestwa Polskiego, opracował Z. Limanowski. Warszawa 1918 r. tab. I, s. 14, 15, 16. Ostrołęka była zniszczona w 65%.

4. D. Majewski. Wspomnienia nauczyciela z lat 1893-1945, Wrocław 1959 r., s. 105.

5. Dziennik Urzędowy Kuratorium Okręgu Szkolnego Brzeskiego nr 5 — maj 1934 r. Ogłoszenia szkolne.

6. Szkoły Rzeczypospolitej w roku szkolnym 1930/31, Warszawa 1933, s. 591.

7. Statystyka Polski t. I Stan szkolnictwa powszechnego w grudniu 1917 r. Warszawa 1919 r., s. 12, 26-30.

8. Monitor Polski nr 167. Dziennik Ustaw MWRiOP 1919 r. nr 2, poz. 3.

9. Ministerstwo Edukacji Narodowej M — 0145-198/90/JP Warszawa 29 sierpnia 1990 r. "Zezwala Katolickiemu Stowarzyszeniu "Pokój i Dobro" na prowadzenie Liceum Ogólnokształcącego z siedzibą w Ostrołęce przy ul. Kościuszki 19, które realizować będzie program nauczania dla tego typu szkoły państwowej". Dokument w aktach szkoły.

10. "Decyzją Ministra Edukacji Narodowej z dnia 28 maja 1991 r. Nr. WSN-0145-146/91/IP szkole przyznano uprawnienia szkoły państwowej na okres do 31 sierpnia 1992 r." Dokument w aktach szkoły.

Stroniam Nauczycielskie w Ostrołęce zajął się badaniem działalności kształcącej w ostatniej dekadzie był jedną placówką w województwie kształcąca nauczycieli. Rok szkolny 1991/92 jest dla nas istotnym momentem w historii kształcenia nauczycieli. Do podstawowych refleksji, ocen i wniosków. Trudno o oceny pełne, które muszą być oparte na solidnych studiach prowadzonych przez bezstronny badacz z pewnego dystansu czasowego, najlepiej po całkowitym zakończeniu kształcenia w placówce. Dlatego materiał niniejszy dostarcza jedynie eksperci, którzy przybliżyć niekiedy dziedzinę działalności szkoły i w jaki sposób dokonywane w przyszłości oceny jakościowej. Byłoby dobrze, gdyby wnioski, spostrzeżenia, okazały się też przydatne w organizacji nowej placówki kształcącej nauczycieli. Kolegium Nauczycielskiego. W opracowaniu tym wykorzystana była dokumentacja szkolna, informacje uzyskane od nauczycieli i pracowników szkoły oraz wyniki badań prowadzonych w 1988/89 roku przez członków Koła socjologicznego kierowanego przez Edwarda Podlesin, jak również opracowania Jadwigi Zawadzkiej dotyczącej studiów wychowania fizycznego. Z literatury ogólnie najbardziej pomocną stała się publikacja Instytutu Polityki Naukowej i Szkolnictwa Wyższego w Warszawie i Wyższej Szkoły Pedagogicznej w Opolu. Infrastruktura Studiów Nauczycielskich i innych instytucji odpowiadających przygotowania kandydatów na nauczycieli. Od 1 września 1985 roku w Ostrołęce rozpoczęła pracę placówka łącząca Studium Wychowania Przemysłowego i Studium Nauczania Przemysłowego. Pierwszą z nich została przetransformowana z Makowskiej Mazowieckiego, mimo protestów tamtejszego środowiska. Katolickim dziełem była zorganizowana przez władze oświatowe jako nowa forma kształcenia nauczycieli — zgodnie z wydanym w tym roku zarządzeniem Ministra Oświaty i Wychowania. W nowej szkole zaplanowano trzy formy kształcenia: na podbudowie szkoły podstawowej, na bazie liceum ogólnokształcącego i kształcenie zaoczne od II semestru tego roku szkolnego. W pierwszym roku istnienia szkoły powstają 2 oddziały Studium Wychowania Przemysłowego na bazie szkoły podstawowej i 2 grupy w Studium Nauczania Przemysłowego na podbudowie szkoły średniej (matura) oraz 2 grupy zaoczne. W tym czasie funkcjonowało 67 studiów Wychowania Przemysłowego oraz 49 Studiów Nauczania Przemysłowego, przy czym w wielu miastach obie formy kształcenia równoległe. W następnym roku szkolnym działają już 64 placówki Nauczania Przemysłowego i tylko województwo piotrkowskie nie miało tego typu szkoły. Zdeponował 67 studiów miało siedziby w mieście województwa. W 1984 roku Ministerstwo Oświaty i Wychowania wydało zarządzenie, które zmieniło dotychczasowy system kształcenia. Zostało utworzone Studium Nauczycielskie, w którym oprócz dotychczasowych kierunków nauczania psychologicznego i wychowania fizycznego wprowadzono nowe: wychowanie fizyczne, muzykę, plastykę i prawniczkę. Stworzona została również możliwość kształcenia w systemie dziennym, zaocznym i wieczorowym.